

Уместо предговора...

Ја знам да сви ви волите шуме јер су лепе, сеновите, пуне изненађења, великих и малих тајни. Ова наша шума је изаткала узбудљиве приче о својим становницима, бићима која воле, осећају, радују се и желе – баш као и сви ви – понекад, често или увек. Сем тога, ови становници шума и ливада су углавном мудри, добри, раздрагани и спремни да вас забаве али и да вам пошаљу неке важне поруке које ћете памтите целога живота. А ево и зашто.

Жапчева женидба ће вам показати колико је важно да будете несебични, солидарни и спремни да помогнете другима, да их разумете, обрадујете и уверите их да нису сами на овоме свету и да нису заборављени.

Плави мајмун је нешто сасвим друго. Тај малишан ће вам показати, после својих лутања и бежања, где је сваком детету место, без обзира да ли је лепо и стасито као остали, или се ликом и одећом разликује од већине. Увериће вас где да тражите љубав, родитељски дом и заштиту од спољњег света у којем има и добра и зла, али и много тога што тек треба да сазнамо током одрастања.

Вучја игра... ех па ви сигурно знате ону добру стару истину да су сва деца света иста по невиности, несташлицима, доброти, радости и потреби да се заједно играју, без обзира на боју коже, снагу тела, на богатство или сиромаштво. Само... на то понекад треба да подсетимо маме и тате. Кажем... само понекад!

Цврчкова музика... па и њу добро запамтите зато што увек треба да радите оно у шта верујете и што целим бићем и чистим срцем желите толико, да вам је важније од свега другога. Тада ћете уз истрајност, одолевање искушењима и уз чврсту веру успети и бити најбољи у ономе што радите. А сем тога, не заборавите још нешто – у свему тражите лепоту па кад је нађете, добро је чувајте!

А **Свитац на ноћној стражи** ће вам дочарати једну наизглед тиху шумску ноћ без месечине, која и није баш сасвим тиха и уснула. У тој ноћи треперава светлост мајушног али вредног свица помаже залуталима, осветљавајући и откривајући многе тамне кутке, путеве и... путоказе ка радости.

Најзад, нешто ВАЖНО: обратите пажњу на понашање шумских створења, јер се многа од њих и у правим шумама одликују истим особинама као у овим причама.

Ђорђе Иванишевић

ЖАПЧЕВА

ЖЕНИДБА

У глуво доба поодмакле ноћи
започеле су жабе из баре свој ноћни концерт. Тај концерт
је, међутим, био више налик на разговор него на песму, јер је
неки крупни жабац говорио дубоким гласом:
„Сушра ми се жени син!” „Сушра ми се кћер удаје”,
узвратио је нешто мањи жабац тањим гласом.
„Кре! Кре!” закрекетале су све жабе у хору.
„Сутра је свадба наше деце!” рекоше углас две ситне жабе.
„Сјајно! Сјајно!” одазвао се жабљи хор.
„Биће песме, биће здравља, биће гозбе, биће славља!”
запева онај хор, а две жабице уздахнуше: „Неће бити!
Сиротиња смо ми велика, па немамо ни за тарту нити за
чамац којим би деца отпловила на свадбено путовање.”
Слушао је тај разговор славуј с гране, па кад су жабе
заћутале, прхнуо је неопажено и изгубио се у ноћи.

А када су звезде на небу
почеле да бледе и нестају
уступајући место
освиту дана,

*зайевао је славуј,
птица ноћна,*

па је својом песмом
дозвао шеву
и потанко јој испричао шта је
те ноћи чуо.

А онда се шева,
гласник јутра,
вину на небо па,

*кружећи над шумом и
оближњом ливадом,*

објави свима велику новост:

„Ко год може”, запева она,
„нека да прилог
за жапчеву свадбу,
како најбоље зна и уме!”

Не прође дуго, кад у сенку старога храста
почеше да стижу пољски мишеви
натоварени џаковима брашна.

„За свадбени колач!”
рекоше својим мишицама.

„А јаја?” упита једна.

„А мед?” заусти друга.

„Ко је још умесио колач без јаја
и меда или шећера!”

„И без ораха...” на то ће
најстарија међу њима.

„Добићете све што тражите!”
довикну им један врабац у лету.

„Пронађите јаја, мед и орахе”,
огласи се он
кружећи над шумом.
„Без тога нема свадбеног колача!”
„Децо!”
позва један *сџарији* *јеж* *мале* *јежиће*.

„Изнесите сва препеличја јаја
која смо током лета сакупили!”

А кад су га јежићи послушали, он настави:

„Тако! А сада их пажљиво ставите у котарице
и крените за мношвом до мишева,
само пазите да се неко јаје не разбије!”

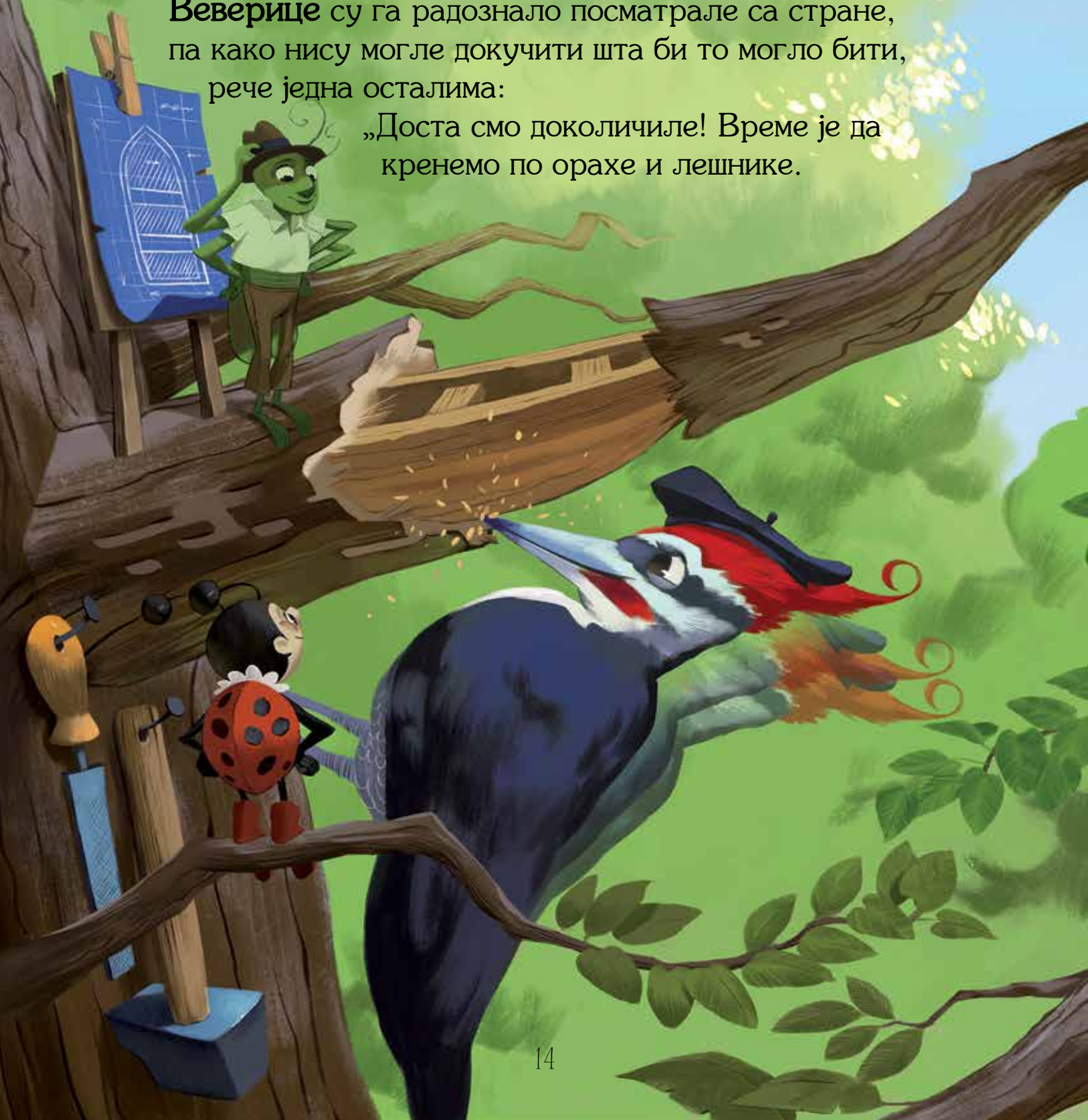

Недалеко одатле чуло се ударање кљуном. **Кљуц! Кљуц!** То је **детлић** вредно и без престанка кљуцао и ударао, али не уз дрво као обично, него по једној широкој грани коју је дубио кљуном.

Веверице су га радознало посматрале са стране, па како нису могле докучити шта би то могло бити, рече једна осталима:

„Доста смо доколичиле! Време је да кренемо по орахе и лешнике.

Зар нисте чуле шта је врабац рекао?”

